

1

EN CONNOR

—**H**i ha llocs on pots anar —li diu l'Ariana—, i un tipus tan llest com tu té moltes probabilitats d'arribar als divuit.

En Connor no n'està tan segur, però en mirar l'Ariana als ulls, encara que només sigui per un instant, se li esvaeixen els dubtes. Els ulls de l'Ariana són d'un dolç color violaci amb senyals de gris. L'Ariana és una fidel seguidora de la moda, i sempre es fa injectar l'últim pigment en el moment precís en què surt al mercat. En Connor no ha tingut mai aquesta dèria; sempre ha tingut els ulls del seu color original: castanys. Tampoc no s'ha fet mai tatuatges com avui dia es fan tants joves, fins i tot nens. L'únic color que llueix la seva pell és un bronzejat que li acostuma a durar tot l'estiu, però a aquestes altures de l'any, al novembre, aquest bronzejat ja ha quedat molt enrere. En Connor intenta no pensar en el fet que mai no tornarà a veure un estiu, almenys no com en Connor Lassiter. Encara no es pot creure que li trauran la vida als setze anys.

Els ulls violacis de l'Ariana brillen en omplir-se d'unes llàgrimes que després, quan parpelleja, li cauen per les galtes.

—Connor, ho sento tant... —L'Ariana l'abraça, i per un instant sembla que tot estigui bé i que ells siguin els dos únics éssers humans sobre la faç de la Terra. Durant aquell instant, en Connor se sent invencible i intocable.

Però ella el deixa anar, l'instant s'acaba, i en Connor retorna al món que l'envolta. Torna a sentir el soroll de l'autovia que hi ha als seus peus. Els cotxes passen sense sospitar la seva presèn-

cia ni preocupar-se per ell. Torna a no ser res més que un noi marcat, al qual queda una setmana per a la desconexió.

Deixen de ser-li d'ajuda les paraules consoladores i optimistes que li diu l'Ariana. De fet, gairebé no aconsegueix sentir-la per culpa del soroll dels cotxes. Aquell lloc on s'amaguen del món és un d'aquells indrets perillosos que fan que els adults moguin el cap d'un costat a l'altre en senyal de negació, agraint que el seu fill no els hagi sortit tan esbojarrat com per despenjar-se de les cornises de les passarel·les de les autovies. Però el que li passa a en Connor no té res a veure amb la bogeria, ni amb la rebel·lia, sinó amb la simple necessitat de sentir la vida. Allà assegut, en aquella cornisa, amagat darrere d'un plafó de sortida, se sent gairebé còmode. Evidentment, un moviment en fals i morirà a la calçada. Però la vida al caire del precipici és un fet que en Connor veu com a propi i essencial.

Mai no havia portat allà cap noia, però no ho ha dit a l'Ariana. Tanca els ulls; sent la vibració del trànsit com si li pugés per les venes, com si fos part d'ell. Aquell ha estat sempre un bon lloc on s'ha pogut refugiar després d'una discussió amb els pares o quan se sent, senzillament, enutjat amb el món. Però ara es tracta d'alguna cosa més que un simple enuig o una baralla amb els pares. De fet, ja no hi ha res que l'obligui a discutir: els seus pares han firmat l'ordre, i no hi ha volta enrere.

—Ens hauríem d'escapar tots dos —diu l'Ariana—. Jo també estic farta de tot. De la meva família, de l'institut, de tot... Podria fer-me ASP i no miraria enrere.

En Connor pensa en això. La idea de fer-se ell mateix ASP li produeix terror. Pot fer-se el dur, pot comportar-se a l'escola com un nen dolent, però escapar-se ell sol? No sap si té prou coratge per fer-ho. No obstant això, si l'Ariana anés amb ell, seria diferent. Això no seria estar sol.

—Ho dius de debò?

L'Ariana el mira amb els seus ulls màgics.

—És clar que sí. Podria deixar-ho tot si m'ho demanessis.

En Connor sap com és d'important això. Escapar-se amb un desconnectable és tot un compromís. El fet que l'Ariana estigui disposada a fer-ho l'emociona més del que podria explicar amb paraules. Li fa un petó i, malgrat tot el que li està passant, en Connor se sent de sobte el tipus més afortunat del món. L'abraça amb una força potser excessiva, ja que ella comença a retorçar-se.

Això li provoca ganes d'abraçar-la encara amb més força, però es reprimeix i la deixa anar. L'Ariana li somriu.

—ASP... —diu ella—. Saps què significa?

—És un vell terme militar, em sembla —contesta en Connor—. Vol dir «Absentat Sense Permís».

L'Ariana hi pensa i somriu.

—Mmm! Sonaria millor alguna cosa com «Actiu i Sense Problemes».

En Connor li agafa la mà, intentant no estrènyer-la-hi gaire.

L'Ariana li ha dit que l'acompanyarà si ell li ho demana. I només aleshores s'adona que encara no li ho ha demanat.

—Véns amb mi, Ariana?

L'Ariana somriu i assenteix amb el cap.

—És clar —li respon—, és clar que sí.

Als pares de l'Ariana no els agrada en Connor. «Ja se li veia que acabaria desconnectat», s'imagina que diuen en Connor. «Hauries d'haver mantingut la distància amb aquest tal Lassiter.» Mai no l'anomenen Connor, sempre li diuen «aquest tal Lassiter», i es creuen que tenen dret a jutjar-lo només perquè ha passat pel reformatori.

No obstant això, aquella tarda, quan torna a casa a peu, s'atura no gaire lluny de la porta de l'Ariana, i s'amaga darrere d'un arbre mentre ella entra. Abans de continuar, pensa que això d'amagar-se està a punt de convertir-se en el mode de vida de tots dos.

La seva casa.

En Connor es pregunta com pot considerar que és la seva casa aquell lloc on viu, si està a punt de ser-ne desallotjat, i no solament de l'habitació on dorm, sinó del cor d'aquells que se suposa que l'estimen. Quan en Connor entra, el seu pare està assegut en una butaca, mirant les notícies.

—Hola, papa.

Amb un gest, el seu pare indica una matança feta a l'atzar que surt en el noticiari.

—Un altre cop aplaudidors.

—On ha estat aquesta vegada?

—Han volat una botiga de roba al centre comercial de North Akron.¹

—Mmm! —mussita en Connor—. Em pensava que tindrien més bon gust.

—No veig la gràcia del teu comentari.

Els pares d'en Connor ignoren que ell sap que han firmat l'ordre de desconnexió. I és que en Connor no hauria de saber-ho, però sempre ha tingut facilitat per assabentar-se dels secretets.

Fa tres setmanes, quan buscava una grapadora al despatx que el seu pare té a casa, va trobar uns bitllets d'avió per a les Bahames. Se n'anaven de vacances familiars just després del dia d'Acció de Gràcies! Però hi havia alguna cosa que no quadrava: només hi havia tres bitllets. Un per al seu pare, un altre per a la

---

1. Akron és una petita ciutat d'Ohio, al nord dels Estats Units.

seva mare i el tercer per al seu germà petit. No hi havia bitllet per a ell. Al principi va pensar que el seu bitllet es devia haver traspaperat, però com més hi pensava, més es mosquejava. Així que, quan els seus pares van sortir de casa, va remenar una mica més a fons i va trobar l'explicació: allà hi havia l'ordre de desconnexió. Estava firmada en un d'aquells vells impresos que cal presentar per triplicat. El full blanc ja no hi era: el tenien les autoritats; el full groc hauria de portar-lo en Connor amb ell fins al seu final, i el rosa es quedaria a casa dels seus pares, com a recordatori del que havia passat. Pot ser que l'emmarquessin i el pengessin a la paret al costat d'aquella foto que li van fer el dia del seu ingrés a l'escola.

La data que constava en l'imprès era del dia anterior al viatge a les Bahames. A ell el desconnectarien i els altres se n'anirien de vacances per alleujar les penes. La cosa semblava tan injusta que en Connor havia tingut ganes de trencar alguna cosa. De fet, havia volgut trencar un munt de coses, però no ho havia fet. Per una vegada havia reprimit la seva ira. I després d'allò, a part d'algunes baralles a l'institut que no havien estat culpa seva, havia aconseguit mantenir amagades les seves emocions. Es va guardar per a ell el que havia descobert. Tothom sap que una ordre de desconnexió és irreversible, així que, per més que cridés i s'enfadés, no aconseguiria canviar res. A més, es va adonar que conèixer el secret dels seus pares li atorgava un cert poder. Els seus cops podien fer molt més mal. Com el dia que va portar flors a la seva mare, i ella va plorar durant hores. O com el notable alt que va portar a casa, obtingut en un examen de ciències. Era la millor nota que havia tret mai en ciències. La va entregar al seu pare, que la va mirar i va quedar blanc com la neu.

—Mira, papa: les meves notes estan millorant. Potser fins i tot et porto un excel·lent a final de curs.

Una hora després, el seu pare continuava assegut a la butaca, amb l'examen encara aferrat a les mans, mirant la paret completament obnubilat.

La motivació d'en Connor era senzilla, i consistia a fer-los patir, a fer que patissin la resta de la seva vida a causa del terrible error que havien comès.

Però no hi havia consol en la seva venjança, i ara, després de fregar-los-la pels morros durant tres setmanes, no se sent millor. En contra de la seva voluntat, els seus pares han començat a fer-li pena. I en Connor no suporta tenir aquest sentiment.

—He arribat tard per sopar?

El seu pare no aparta els ulls de la tele.

—La teva mare te l'ha deixat preparat en un plat.

En Connor va cap a la cuina, però a mig camí sent:

—Connor...?

Es tomba i veu el seu pare, que l'està mirant. I no el mira de qualsevol manera, sinó amb els ulls fixos. «M'ho dirà ara», pensa en Connor. «Ara em dirà que em desconnectaran i, a continuació, plorarà a llàgrima viva i no parará de dir que ho sent molt molt molt.» Si ho fa, és possible que en Connor accepti les disculpes. Fins i tot podria perdonar-lo, i explicar-li que no té intenció de ser allà quan els de la brigada juvenil vagin a recollir-lo. Però, al final, el seu pare només diu:

—Has tancat la porta amb clau?

—Ara mateix la tanco.

En Connor gira la clau, i després se'n va a la seva habitació; li han passat les ganes de menjar-se el sopar que li ha deixat al plat la seva mare.

A les dues de la matinada, en Connor es vesteix de negre, omple una motxilla amb les coses que realment necessita i enca-

ra li queda lloc per a tres mudes. Se sorprèn en adonar-se que hi ha poques coses realment necessàries quan un decideix prescindir d'allò més superflu. Records, sobretot. Records d'un temps anterior en el qual les coses no anaven tan malament entre ell i els seus pares, entre ell i la resta del món.

En Connor veu el seu germà, i té la intenció d'acostar-s'hi i acomiadar-se'n, però comprèn que no seria bona idea. En silenci, surt al carrer. No pot agafar la bici perquè li ha instal·lat un localitzador antirobatori. Quan ho va fer, no s'havia imaginat que pogués ser ell l'interessat a robar-la. Però tant se val: l'Ariana té bicis per a tots dos.

La casa de l'Ariana és a vint minuts caminant, seguint el camí habitual. Les zones residencials d'Ohio no tenen carrers en línia recta, però ell agafa el camí més recte, a través del bosc, i hi arriba en deu minuts. Els llums de la casa de l'Ariana estan tots apagats. Ja s'ho pensava: hauria estat sospitós si s'hagués quedat tota la nit amb el llum encès. Era millor fer com si dormís, per no crear recel. En Connor es manté a una distància prudencial de la casa. El pati del darrere i el porxo del davant disposen d'un sistema d'il·luminació sensible al moviment, llums que s'encenen quan algú hi passa per davant. Se suposa que són per espantar els animals salvatges i els delinqüents. I els pares de l'Ariana estan convençuts que en Connor és ambdues coses. Treu el telèfon i marca el número, que se sap de memòria. Des d'on es troba, dret entre les ombres, a l'entrada mateix del pati del darrere, sent com sona el telèfon a l'habitació d'ella, al pis superior. En Connor talla de seguida la trucada, i s'amaga encara millor en la foscor, per por que els pares de l'Ariana puguin mirar per la finestra. Però on tenia el cap l'Ariana? Se suposava que havia de deixar el telèfon en mode vibració!

En Connor traça un arc prou ampli al voltant del pati del darrere per no ser interceptat pels llums. Malgrat que s'encén un llum

quan en Connor entra al porxo, només el dormitori de l'Ariana dóna a aquell costat. Ella apareix a la porta uns segons després, però no l'obre prou ni per poder sortir ni perquè ell pugui entrar.

—Hola. Estàs llesta? —li pregunta en Connor. Però és clar que no ho està: porta una bata a sobre del pijama de setí—. No t'e'n deus haver oblidat, oi?

—No, no, no me n'he oblidat...

—Doncs afanya't! Com més aviat sortim d'aquí, més lluny serem quan s'adonin que ens hem escapat.

—Connor —diu ella—, aquest és el problema...

I la veritat apareix davant d'ell, palpable en la veu de l'Ariana, en la tensió amb què pronuncia fins i tot el nom d'en Connor, en aquell tremolor de disculpa que queda flotant en l'aire... Després d'allò, ja no caldria que ella digués res més, perquè ell ho ha comprès tot. Malgrat tot, en Connor li permet que ho digui, perquè veu com és de dur per a ella i no vol facilitar-li les coses. Vol que aquell sigui el moment més dur pel qual hagi de passar l'Ariana en tota la seva vida.

—Connor, de debò que vull anar amb tu, de debò..., però és un mal moment per a mi. La meva germana s'ha de casar, i ja saps que m'ha demanat que sigui dama d'honor. I, a més, hi ha l'institut...

—Tu odies l'institut. Vas dir que el deixaries quan complissis els setze anys.

—Vaig dir que provaria de deixar-lo —respon ella—. No és el mateix.

—O sigui que no véns?

—Voldria venir, de veritat, de veritat que voldria... Però no puc.

—O sigui que tot el que em vas dir no eren més que mentides.

—No —diu l'Ariana—. Era un somni. I la realitat ha sortit a trobar-me, això és tot. Escapar-se no resol res.

—Només si m'escapo podré salvar la vida —diu en Connor entre dents—. Estic a punt de ser desconnectat, per si no te'n recordes.

Ella l'acaricia suaument.

—Ho sé —li diu—, però el meu cas és diferent.

Llavors s'encén un llum a la part de dalt, i l'Ariana, instintivament, tanca la porta uns centímetres.

—Ariana...? —pregunta la seva mare—. Què passa? Què hi fas, a la porta?

En Connor s'amaga una mica, i l'Ariana es gira cap a la part superior de l'escala.

—Res, mama. M'ha semblat veure un coiot per la finestra i he baixat per assegurar-me que els gats no rondaven per aquí.

—Els gats són aquí dalt, reina. Tanca la porta i torna al llit!

—O sigui que sóc un coiot.

—Xst! —fa l'Ariana, i tanca la porta fins que només queda una obertura estreta, i l'única cosa que pot distingir en Connor és el perfil del rostre i un dels seus ulls violacis—. Aconseguiràs escapar-te, ho sé. Truca'm quan arribis a algun lloc segur —diu abans de tancar la porta.

En Connor s'està allà molta estona, fins que s'apaga el llum. Fugar-se sol no formava part dels seus plans, però comprèn que ho hauria d'haver previst. Des del moment que els seus pares van firmar aquells papers, en Connor estava sol.

No pot agafar el tren, ni un autobús. Té prou diners per al bitllet, però fins al matí no en surt cap, i llavors ja l'estaran buscant pertot arreu. Els desconnectables que s'escapen són tan habituals aquests dies, que a la brigada juvenil tenen equips sencers que s'encarreguen de buscar-los. La policia ha convertit la seva captura en tot un art.

Sap que podria desaparèixer en una gran ciutat, ja que en una gran ciutat hi ha moltíssims rostres, i un mai no veu el mateix dues vegades. Sap que també podria desaparèixer al camp, on la gent és escassa i hi ha molt d'espai entre els uns i els altres. Podria preparar-se una llar en algun graner abandonat, i a ningú no se li acudiria mirar. Però en Connor tem que la policia ja haurà pensat en això i que, segurament, tindran preparat fins a l'últim graner abandonat perquè les portes es tanquin com si fos una trampa per a ratolins, amb els nois com ell atrapats a dins. Però potser s'està tornant una mica paranoic.

No: en la seva situació la prudència és essencial, i ho serà no solament aquella nit, sinó durant els dos anys següents. Després, quan compleixi els divuit anys, podrà cantar victòria. Un cop compleixi els divuit, podran empresonar-lo, evidentment, però no podran desconnectar-lo. El que cal és arribar a complir-los.

Baixant per l'autopista, hi ha una àrea de descans on s'aturen els camioners per passar la nit. En Connor va cap allà. Pensa que potser es podrà amagar a la part del darrere d'algun tràiler de divuit rodes, però no triga a comprovar que els camioners acostumen a tancar amb clau la caixa del camió. Es recrimina no haver pensat que seria així. Pensar per endavant mai no ha estat el seu punt fort. Si ho fos, no s'hauria ficat en les diverses situacions problemàtiques en què s'ha vist involucrat els últims anys. Situacions que li han servit perquè li posessin l'etiqueta de «problemàtic» i «en risc», abans d'aquella última i definitiva: «desconnectable».

Allà hi ha uns vint camions aparcats, davant d'una cafeteria molt il·luminada on hi ha mitja dotzena de camioners fent un mos. Són dos quarts de quatre de la matinada.

Evidentment, els camioners tenen un rellotge biològic molt peculiar. En Connor observa i espera. Llavors, cap a tres quarts

de quatre, un cotxe patrulla de la policia entra sigil·losament, sense llums ni sirena, a l'àrea de descans. Circula a poc a poc, com un tauró, entremig dels camions aparcats. En Connor pensa que podrà romandre amagat fins que veu entrar un segon cotxe de la policia. Hi ha massa llum a l'aparcament perquè en Connor pugui amagar-se a l'ombra, i tampoc no pot arrencar a córrer sense que el vegin sota aquella lluminosa lluna. Un dels cotxes patrulla fa la volta al final de l'aparcament. Només falta un segon perquè els fars l'il·luminin, així que s'amaga a sota d'un camió, esperant que els policies no l'hagin vist.

Observa les rodes del cotxe patrulla, que passen lentament molt a prop seu. A l'altre costat del camió, el segon cotxe patrulla circula en sentit contrari.

«Potser només és una comprovació rutinària», pensa en Connor. «Potser no em busquen.» I com més ho pensa, més es convenç que efectivament és així, ja que la policia no es pot haver assabentat tan aviat de la seva fuga. El seu pare dorm com un tronc, i la seva mare fa anys que va deixar de comprovar durant la nit el son del seu fill.

Però els cotxes de la policia continuen fent voltes.

Des del seu amagatall, sota el camió, en Connor veu oberta la porta del conductor d'un altre camió. No, no és la porta del conductor, és la porta que dóna al petit llit que hi ha darrere de la cabina. En surt un camioner que es desemmandreix i es dirigeix cap als lavabos de l'àrea de descans, després de deixar la porta oberta de bat a bat.

En un tancar i obrir d'ulls, en Connor es decideix: surt corrent del seu amagatall i travessa l'aparcament fins aquell camió. En córrer, la graveta del terra salta sota els seus peus. Ja no sap on són els cotxes de la policia, però tant se val, ja que ha començat a córrer i ja no té més remei que arribar fins al final.

Quan s'acosta a la porta, veu uns fars que giren i estan a punt d'il·luminar-lo. Obre la porta que dona al llit del camió, hi entra d'un salt i tanca la porta.

S'asseu en un llit que no és gaire més gran que un bressol i conté la respiració. Què farà a continuació? El camioner tornarà. En Connor disposa de cinc minuts amb una mica de sort i de menys d'un si no en té. Mira a sota del llit. Allà hi ha un espai en el qual pot amagar-se, protegit per dues bosses plenes de roba. Podria treure les bosses, entaforar-s'hi a dins i tornar a col·locar les bosses al mateix lloc per tapar-se. El camioner no s'adonaria que ell és allà.

Però abans fins i tot que pugui treure la primera de les bosses s'obre la porta. En Connor queda immòbil, incapaç de reaccionar mentre el camioner allarga la mà per agafar la seva jaqueta i el descobreix.

—Vaja! Qui ets tu? Què diables fas al meu camió?

Un cotxe de la policia passa lentament per darrere d'ell.

—Sisplau...! —implora en Connor, i la veu li surt de sobte cridanera, tal com era abans que li canviés amb l'edat—. Sisplau, no ho digui a ningú! He de sortir d'aquí. —Fica la mà a la motxilla i la remou. Llavors treu un feix de bitllets de la cartera—. Vol diners? Puc oferir-li'n. Li donaré tot el que tinc.

—No vull els teus diners —diu el camioner.

—D'acord. Aleshores, què?

Fins i tot tal com estaven, gairebé a les fosques, el camioner ha de percebre el pànic als ulls d'en Connor, però no diu res.

—Sisplau —repeteix en Connor—. Faré el que em demani...!

El camioner continua mirant-lo en silenci.

—De debò? —pregunta al final. Llavors entra i tanca la porta darrere seu.

En Connor tanca els ulls, sense atrevir-se a pensar en el que passarà. El camioner s'asseu al seu costat.

—Com et dius?

—Connor —li respon. I llavors, quan ja és massa tard, comprèn que hauria hagut de donar-li un nom fals.

El camioner es rasca la barba de diversos dies i rumia un instant.

—Deixa'm que t'ensenyi una cosa, Connor.

El camioner passa el braç per sobre d'en Connor i agafa, d'entre totes les coses que hi ha per allà, una pila de cartes d'una bossa petita que penja al costat del llit.

—Has vist això...?

El camioner agafa la pila de cartes en una mà i les remena amb gran habilitat fent servir només una mà.

—Ho faig bé, oi...?

Sense saber què dir, en Connor es limita a assentir amb el cap.

—Què me'n dius? —Aleshores el camioner agafa una sola carta i, amb un hàbil moviment de les mans, la fa desaparèixer en l'aire. A continuació, allarga la mà i treu la carta de la butxaca de la camisa d'en Connor—. T'ha agradat?

En Connor deixa anar una riallada nerviosa.

—Bé, has vist aquest truc? —li pregunta el camioner—. Doncs no l'he fet jo.

—No... no entenc què vol dir.

El camioner s'arremanga per mostrar que el braç amb el qual ha fet el truc de màgia està empeltat a l'altura del colze.

—Fa deu anys em vaig adormir al volant —li explica el camioner—. Vaig tenir un greu accident. Vaig perdre un braç, un ronyó i algunes altres cosetes. Però me'n van posar uns de nous i vaig tirar endavant. —Es mira les mans, i llavors en Connor s'adona que la mà que ha fet el truc de màgia és una mica diferent de l'altra. L'altra mà té els dits més gruixuts i la pell és com d'un color d'oliva.

—O sigui —diu en Connor—, que es va procurar una mà nova.

El camionerriu en sentir que s'expressa així i, després, es queda un moment en silenci, observant-se la mà postissa.

—Aquests dits d'aquí sabien coses que la resta de mi no sabia. Memòria muscular, en diuen. I no passa un dia en què no em preguntin quines altres coses increïbles devia saber fer l'amo d'aquest braç abans que el desconnectessin... fos qui fos. —El camioner s'alça—. Tens sort d'haver vingut a parar a aquest camió —li diu—. Per aquí hi ha molts camioners que haurien acceptat tot el que els donessis i després t'haurien entregat a la policia.

—I vostè no és així...?

—No, no ho sóc. —Li ofereix la mà, l'altra mà, i en Connor li estreny—. Josias Aldridge —li diu—. Vaig cap al nord. Pots venir amb mi fins que es faci de dia.

En Connor sent un alleujament tan gran que es desinfla, i ni tan sols és capaç de donar-li les gràcies.

—Aquest llit no és el més còmode del món —diu l'Aldridge—, però s'hi pot dormir. Descansa una estona. Només he d'anar al vàter i de seguida ens posem en camí. —Llavors tanca la porta, i en Connor sent els seus passos, que es dirigeixen cap al lavabo. En Connor abaixa finalment la guàrdia i comença a sentir el seu esgotament. El camioner no li ha ofert un destí, només un rumb, i això està bé. Nord, sud, est, oest..., tant se val, mentre s'allunyi d'allà. Quant al seu següent moviment... En fi, haurà d'acabar aquest abans de poder pensar en el següent.

Un minut després, en Connor comença a adormir-se quan sent un crit procedent de fora:

—Sabem que ets aquí dins! Surt ara i no et passarà res!

El cor li fa un salt. Pel que es veu, en Josias Aldridge ha fet un altre joc de prestidigitació. Ha fet aparèixer en Connor da-

vant de la policia, abracadabra! Amb el seu viatge acabat abans de començar, en Connor obre la porta i veu tres polis de la brigada juvenil que apunten amb les armes.

Però no l'apunten a ell.

De fet, li donen l'esquena.

Allà davant, s'obre la porta de la cabina del camió en què s'havia amagat només uns minuts abans, i de darrere del seient buit del conductor, amb les mans alçades, surt un noi. En Connor el reconeix de seguida, ja que és un company de l'escola: l'Andy Jameson.

«Déu meu, també desconnectaran l'Andy?»

El rostre del noi demostra terror i alguna cosa que resulta encara més terrible: una expressió de derrota absoluta.

Només llavors en Connor s'adona de la seva imprudència. Ha quedat tan sorprès pel gir dels esdeveniments que continua allà, dempeus, exposat a ser descobert. Afortunadament, els policies no l'han vist. Però l'Andy sí: l'ha vist i se'l queda mirant només un instant...

I en aquell moment passa una cosa important.

L'expressió de desesperació que mostrava el rostre de l'Andy desapareix de sobte i una fèrria determinació pren el seu lloc, una expressió quasi triomfant. Ràpidament, aparta la mirada d'en Connor i fa uns passos abans que la policia l'agafi... només a uns metres d'en Connor, així que la policia continua donant-li l'esquena.

L'Andy l'ha vist i no l'ha traït! Si no sobreviu a aquell dia, a l'Andy li quedarà almenys aquella petita victòria.

En Connor torna a amagar-se en la penombra del camió, i tanca a poc a poc la porta. Mentre la policia s'emporta l'Andy, ell s'estira sobre el llit, i deixa que li brotin les llàgrimes, tan de sobte com en un xàfec estiuenc. No sap ben bé per qui plora, si

per l'Andy, o per ell mateix o per l'Ariana. I no saber-ho només fa que les llàgrimes li surtin amb més força. En lloc d'eixugarse-les, en Connor deixa que se li assequin al rostre, com feia quan era petit i les coses per les quals plorava eren tan insignificants que les oblidava al cap de poca estona. El camioner no torna a mirar com està. L'única cosa que sent en Connor és el motor que arrenca, i el camió que comença a circular. Després, el suau moviment del vehicle el bressa fins que s'adorm.

El to del mòbil desperta en Connor d'un somni profund. Es resisteix a retornar a la realitat. Voldria romandre en el seu somni, que tenia lloc en algun indret on estava segur d'haver estat, encara que no podia recordar quan. Era en una cabanya, a la platja, amb els seus pares, abans que naixés el seu germà. Sense voler, en Connor havia ficat la cama per una post podrida del porxo, a sota de la qual hi havia un munt de teranyines tan espesses com el cotó. En Connor havia començat a xisclar i a xisclear del dolor i de la por de les aranyes gegants; estava convençut que se li menjarien la cama sencera. Però, malgrat tot, aquell era un somni consolador, un record gratificant, perquè el seu pare era allà per treure'l i entrar-lo a casa, on li embenaven la cama i l'asseien davant de la llar de foc, amb un suc de poma de gust tan intens que li retornava a la boca quan hi pensava. El seu pare li explicava un conte que ja no podia recordar, però no passava res, ja que el que importava no era la història, sinó el to de la seva veu, el seu suau to de baríton, tan relaxant com les ones en trencar a la vora de la platja. El petit Connor es bevia el seu suc de poma i es recolzava contra la seva mare, fent veure que s'adormia, encara que el que feia en realitat era intentar dissoldre's en aquell instant i convertir-lo en permanent. I en el somni, efectivament, aconseguia dissoldre's. El seu ésser sencer

fluïa i desembocava en la gerra de suc de poma, i llavors els seus pares el col·locaven amb cura sobre la taula, prou a prop del foc com perquè se sentís a gust per sempre.

Somnis beneïts. Fins i tot els somnis bons resulten dolents, ja que quan s'acaben hom es retroba amb la baixesa de la realitat.

El mòbil torna a sonar i espanta els últims bocins del somni. En Connor està a punt d'agafar-lo. La cabina del llit del camió està tan fosca que al principi no recorda que no és al seu, de llit. L'única cosa que l'ajuda a recordar-ho és el fet que no pot trobar el mòbil i ha d'encendre el llum. En tocar una paret allà on hauria d'haver-hi la tauleta de nit, s'adona que no és a la seva habitació. El mòbil torna a sonar. Llavors ho recorda tot i comprèn on és. Troba el telèfon a la seva motxilla. La pantalla del mòbil li indica que és una trucada del seu pare.

Així que els seus pares ja saben que s'ha escapat. De debò es pensen que agafarà el telèfon? En Connor espera que salti la bústia de veu, i aleshores apaga el telèfon. El rellotge indica que són dos quarts de vuit del matí. Es refrega els ulls per acabar de despertar-se i intenta calcular on deuen ser ja. El camió està aturat, però mentre ell dormia deuen haver recorregut almenys tres-cents quilòmetres. No està malament per començar.

Piquen a la porta.

—Surt, nano. El teu viatge s'ha acabat.

En Connor no es queixa: ha estat molt generós per part del camioner haver fet el que ha fet. En Connor no pensa demanar-li res més. Obre la porta i surt de la cabina per donar-li les gràcies, però no és en Josias Aldridge a qui es troba a la porta. De fet, l'Aldridge és uns metres més enllà, emmanillat, mentre davant d'en Connor hi ha un policia de la brigada juvenil que exhibeix un somriure d'orella a orella. Dret, a uns deu metres, hi ha el pare d'en Connor. A la mà sosté el mòbil des del qual acaba de fer la trucada perduda.

—S’ha acabat, fill —diu el seu pare.

Això enfurisma en Connor. «No sóc el teu fill!», vol cridar-li. «Vaig deixar de ser el teu fill quan vas signar l’imprès de desconnexió!» Però l’espant del moment l’ha deixat sense parla.

Quina estupidesa havia comès deixant el mòbil engegat! Pel mòbil li havien seguit la pista. Es pregunta quants nois més són atrapats per culpa de la seva cega confiança en la tecnologia. Però en Connor no està disposat a fer com l’Andy Jameson. Ràpidament valora la situació. Dos cotxes patrulla i una unitat de la brigada juvenil han obligat el camió a aturar-se a un costat de l’autovia. Els cotxes passen pel seu costat a cent vint quilòmetres per hora, inconscients del petit drama que es desenvolupa al voral d’emergència. En una fracció de segon, en Connor pren una decisió: empeny l’agent contra el camió, arrenca a córrer i travessa la concorreguda autovia. Dispararan per l’esquena a un menor desarmat o intentaran tocar-lo a les cames per no malmetre-li els òrgans vitals? En veure’l travessar l’autovia, els cotxes giren bruscament, però ell continua corrent.

—Aturà’t, Connor! —sent que crida el seu pare. A continuació sent una arma de foc.

Nota l’impacte, però no a la pell. La bala s’encasta a la seva motxilla. No mira enrere. Llavors, en arribar a la mitjana de l’autovia, sent un altre tret i veu aparèixer una taca blava a la tanca divisòria central. El que disparen són bales adormidores. No volen matar-lo; només volen capturar-lo. I és molt més fàcil que disparen a voluntat projectils tranquil·litzadors que bales normals.

En Connor s’enfila per la tanca divisòria i es troba davant d’un Cadillac que no podrà parar de cap de les maneres. El cotxe gira bruscament per evitar-lo i, per més increïble que sembli, l’impuls d’en Connor el fa passar uns centímetres més enllà del

Cadillac. El mirall lateral li colpeja les costelles abans que el cotxe freni amb un xerric i aixequi una pudor acre de goma cremada que li arriba al nas. En Connor es toca el costat adolorit, i veu algú que el mira des de la finestreta oberta del seient del darrere. És un altre jove, que va completament vestit de blanc i està aterrit.

Mentre la policia arriba a la tanca divisòria central, en Connor mira fixament els ulls d'aquell noi espantat i comprèn què ha de fer. Novament ha de prendre una decisió en una fracció de segon: s'acosta al Cadillac, introdueix la mà per la finestreta, alça el botó de seguretat i obre la porta.